

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – I. ÉVFOLYAM – 18. SZÁM, 2008. JÚN. 1

Kedves Testvéreim!

Amikor készültem erre a mai alkalomra, megpróbáltam elképzelni, hogy nézne ki a szeretet nélküli világ. Arra jutottam, hogy az egy teljesen önző világ lenne: mindenki csak magára gondolna, csak magával törődne, mert a másikhöz

emberek hibáit, rossz tulajdonságait, bántásait, megjegyzéseit, ellenséges érzelmeit nem könnyű elviselni. Rengeteg sok titkos fájdalom él egy-egy ember szívében: lenéznek engem, igazságtalannak bánnak velem, bántanak, nem értenek meg... Azt hiszem egyet érthetünk abban, hogy az emberek a legtöbbet egy-

Ha lehetséges, amennyire tőletek telik, éljetek minden emberrel békességben. Ne álljatok bosszút önmagatokért, szerettem, hanem adjatok helyet az ő haragjának, mert meg van írva: „Enyém a bosszúállás, én megfizetek” – így szól az Úr. Sőt, „ha éhezik ellenséged, adj ennie, ha szomjazik, adj innia; mert ha ezt teszed, paraszat gyűjtesz a fejére.” Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.

(Róm 12, 18-21)

nincs hogyan, miáltal kötődnie. Isten, a Szeretet arra tanítja az embert, hogyan kell szeretnie. A szeretet nagy parancsolatának most arról a részéről szeretnék beszélni, hogy hogyan kell az embernek szeretnie a másik embert, ezen belül pedig arról, hogy hogyan szeretheti az embert azt, aki őt gyűlöli.

Hogyha pár szóban kellene összefoglalni a kapcsolatainkat, akkor talán a legegyszerűbb az lenne, hogy emberek között élünk mindnyájan, akik tele vannak mindenféle nyomorúsággal, hiúsággal, szívtelenséggel, bajjal, és ezek mind irritálnak bennünket. A körülöttünk lévő

mástól szenvednek, – és sokszor nem is az idegenektől, hanem talán a legközelebb állóktól: testvér a testvértől, anya a gyermekétől, anyós a menyétől, munkatárs a munkatárstól. Ha egyszer közelebről betekinthetnénk az otthonokba, hivatalokba, munkahelyekre, ahol emberek élnek együtt, megrémítene, mennyi kisebb-nagyobb gonoszsgot követnek el emberek egymás ellen, mennyi elkeseredett indulat halmozódik fel a szívekben és tör ki a beszédben, mennyi fájó sérülés támad a lelkeken. Mennyire meg tudják keseríteni emberek egymás számára az egész életet! A mai Ige arra

tanít minket, hogy mi, Krisztus követői, hogyan reagáljunk a velünk szemben megnyilatkozó ellenséges, rosszindulatú magatartásra – hogyan viszonyuljunk ellenségeinkhez. Hogyan védekezzünk ellenük?

A rosszindulat, az ellenséges érzület mindig rombol és lefelé húz. Azt mondják, hogy a szükség megtanít imádkozni. De a folyamatosan tartó, mindig újra megújuló szükség esetleg éppen káromkodni tanít meg. Az ember ha folyamatosan sok rosszat kap, elkeseredik, bizalmatlanná, gyanakvóvá, rosszindulatúvá válik.

Ilyenkor a körülöttünk élő általános emberi gonoszság a mi szívében is termékeny, jó talajra talál. A rosszindulat, amely másból felém irányul, bennem is alantas érzéseket, indulatokat válthat ki. Az ember a maga természetes ösztönei szerint ilyenkor úgy védekezik, hogy visszaüt! Sőt, lehetőleg nagyobbat üt, mint amit kapott, hogy elmenjen a kedve a másoknak az újabb támadástól. Van, hogy valaki kivárja a bosszúval a megfelelő pillanatot. Azt, amikor a legtöbbet tud ártani. Valaki évekig hordoz valamilyen sérelmet, amit kapott, és egyszer, nagy sokára, amikor már senki sem gondolná, adódik valami alkalom, és akkor üt vissza, akkor torolja meg a kapott sérelmet, bántást. Általános vélemény az Testvéreim, hogy kénytelen az ember így védekezni, mert ha nem torolja meg a gonoszt, ha nem üt vissza: alulmarad! Pedig tüzet tüzzel eloltani nem lehet. Gyűlölettel a gyűlöletet, rosszal a rosszat, sértéssel a sértést nem lehet elintézni vagy megszüntetni.

Pál apostol éppen azt mondja a mai Igében, hogy az ember ebben a dologban ne kövesse a természetes ösztöneit, reflexeit. A megtorlás, a visszafizetés, a bosszúállás fegyverét ti nem használhatjátok – mondja Pál -, mert ez a fegyver a ti kezetekben nem működik. Máséban sem, de nektek egyenesen tilos! Ti nem róhatjátok fel a gonoszt, ti nem tarthatok haragot, ti nem gondolhattok és nem készülhettek arra, hogy majd egyszer leszámolunk...

Miért? Azért, mert ti tudjátok, hogy Isten sem úgy számolt le veletek, hogy megtorolta a gonoszságaitokat, hogy bosszút állt rajtatok, hanem úgy, hogy megbocsátott, kegyelmet adott, fölmentett – Jézusért, Rá való tekintettel! Őrajta hajtotta végre a nagy leszámolást helyettünk. Ti, akik szeretve vagytok, akik szeretetben fürdötök, akik bűnbocsána-

tot és örök életet kaptatok, igazán megtehetitek, hogy ne rójátok fel másoknak a gonoszt, hogy ne üssetek vissza, hanem hogy felülemelkedjete a bántásokon, amit emberektől kaptatok. Luther Márton mondta egyszer: „Az én lelkem sokkal örvendezőbb és felülemelkedettebb, semhogy ellensége tudna lenni bárkinek is!”

Eddig még csak arról volt szó, hogy mit ne tegyünk. Isten azonban mégis ad egy biztos hatású fegyvert a kezünkbe, amivel nemcsak védekeznünk lehet, hanem olykor támadnunk is. Az Ige azt mondja, hogy győzd le a gonoszt a jóval.

Ennek az első lépése az, hogy először önmagunkban győzzük le. Előfordul, hogy úgy érezzük, igazságtalanul bántanak és kritizálnak bennünket. Ellenségeink torz tükröt tartanak elénk, hogy valami olyat rójanak fel nekünk, amit nem érzünk hibáknak. De éppen a torz tükörben, a karikatúrában lehet felnagyított formában, kihangsúlyozva látni az embernek a maga hibáit, amiket egyébként torzítás nélkül talán észre sem venne. Így válhat egy-egy ellenséges megjegyzés a hasznunkra: kitapogatja életünk gyenge, érzékeny pontját. Lehet, hogy Isten kezének formáló érintései ezek.

A gonoszt azonban nemcsak magunkban, hanem a másokban is képesek vagyunk legyőzni. Az Istentől kapott fegyver, a jóság és igazság a gonosz emberben dühöt, gyűlöletet és ellenállást vált ki. Mivel a gonosz ember a másokban állandóan önmaga igazolását keresi, nem tud mit kezdeni olyannal, aki a gonoszságra jóval válaszol és képes annyira szeretni, hogy a szeretetéből nincs

kirekesztve a gonosz sem. Így törik meg a jóság falán a gonoszság, így győzi le a szeretet a gyűlöletet, az igazság a hamisságot. A jóság és szeretet napvilágra hozza a hamisságot, mert az nem bírja elviselni a jót. Próbáljuk meg meglátni ellenségeinkben is a szerencsétlen embert, aki titokban éhezik és szomjúhozik, és adjunk neki enni és inni. Lehet, hogy a sértő szavak csak betegségtünetek, de ezekre nem valamilyen keserű orvosság a gyógymód, hanem a szeretetnek valamilyen érthetetlen, indokolatlan, szinte kihívó jele! Tehát valami konkrét jóval kell legyőznünk a gonoszt.

Nem marad el a válasz sem. Ahogyan a gonoszság, úgy a jóság is ragad, terjed tovább. Emlékszem, ahogy hazamentem annakidején a gyerektáborokból, valahogyan mindig jobb gyerek voltam. Nem voltam én addig sem kimondottan rossz, csak valahogy az isteni szeretet rajtam is mindig alakított. Ahogy kaptam, én is adtam tovább. Ha elkezdem, mintha magától folytatódna tovább. Sokan azt gondolhatják, hogy nem visszaütni vagy nem visszabántani akár szóval, akár máshogyan, gyengeség vagy gyávaság. Pedig pontosan ez az igazi bátorság! Egyedül így kerülhetünk fölébe az ellenségeinknek. Így tapasztalhatják meg ma is az igazán bátrak, hogy micsoda ereje van a jóságnak.

**Merjünk hát hinni abban, hogy a jóság hatalmasabb, mint a gonoszság!
Mert Isten jó!**

Ámen

(Elhangzott 2008. május 25-én)

VENDÉGÜNK VOLT...

ÁPRILIS 25-27. KÖZÖTT MEGLÁTOGATTA GYŰLEKEZETÜNKET EGYHÁZUNK PÜSPÖKE, FT. DR. ERDÉLYI GÉZA. VELE KÉSZÍTETT RIPORTOT DR. PALÁGYI ISTVÁN GYÖRGY, GYŰLEKEZETÜNK PRESBITERE.

(3. RÉSZ)

Hogy tekint vissza arra a két 6 éves ciklusra, amelyet az egyházi vezetőség élén töltött?

Összegezve elmondhatom, hogy hála a Jóistennek egy alapvető dolog, sikerült. A régi befuttatott vakvágányokról – megint csak emberileg szölok – az egyházunkat szépen át lehetett csatolni, és más kijelentés és ősi hagyományaink irányába vinni. Ez roppant nagy benső tusakodás eredménye, rengeteg energiát kívánt, komoly munkatársakra, áldásra volt szükség. Tehát most azt mondhatom, hogy egyházunk irányultsága jó, és helyes. Azonban még vannak olyan egyházközségek, gondnokok, lelkészek, akiknek meg kell szokni azt, hogy független, és szabad az egyházunk. Állami fizetést kapunk, de mondhatom, hogy semmiben nem befolyásol az állam. Még megtörténik az, hogy egy-egy vitás ügynél, jogi kérdésnél járási szinten megpróbálnak megszorításokat alkalmazni, de ilyen esetekben azonnal megy a hátrózott válasz, hogy „kérem ne tovább, és ezentúl már az egyház belügyéről van szó. Ezen túl már semmilyen jogásznak, politikusnak, közéleti személynek nincs, és nem is szabad hogy beleszólása legyen az egyház belső ügyeibe”. Nagyon nem szeretném, ha olyan egyházi vezetés következne, amelyiket a

politika világa befolyásolna. Egyetlen párt sem. Emellett tudnunk kell, hogy kisebbség, nemzetrés vagyunk, tehát reálisan kell látni a helyzetünket, és igyekezni kell a mindenkori állami vezetéssel tisztességes kapcsolatot tartani. Miért ne tartanánk jó kapcsolatot például a Magyar Koalíció Pártjával, amelyik több-kevesebb sikerrel, jól, vagy néha rosszul, de mégiscsak képvisel bennünket? Az élő kapcsolatnak meg kell lenni, de az egyház a maga önállóságát nem kockáztathatja, nem veszítheti el, még akkor sem, ha valamelyik politikusnak ez nem tetszene, legyen az bármelyik pártból. Az egyháznak a saját útját kell járnia, mert különben megszűnik egyház lenni, és az tragédia lenne. Egy példa: azt mindenki tudja, hogy 1998 és 2002 között a nagyszerű feladatok realizálásához az akkori magyarországi polgári kormánytól alapítványokon keresztül komoly támogatást kaptunk. Nem volt püspöki székházunk. Gondoskodnunk kellett róla, hogy legyen. A megvalósítása azonban már nem fért bele a 4 éves ciklusba. A székház megvételéhez szükséges anyagi támogatások felét a magyarországi szocialista kormánytól kaptuk, a másik felét az MKP közreműködésével a szlovák kormány biztosította. Az egyik jobb, a másik baloldali kormány volt, de szépen meg lehetett velük beszélni, hogy ez komoly, az egyház szempontjából fontos, stratégiai ügy, amit maguk is kimondtak, és szabályos jogi úton, csatornákon keresztül biztosították a feltételeket. Így tudtuk megvenni Rimaszombat főterén azt az épületet, ahol most a püspöki hivatal

van, működik. Ezért mondom, hogy nem szabad elfogultnak lenni. Nyitottnak kell lenni, bármilyen színezetű kormány is van. Az egyház itt él ebben a világban. Nemcsak szót kell érteni, de jó szót kell érteni mindenkivel, anélkül, hogy az egyház alapelveit, a bibliai alapokat feladná, azoknak még sérülniük sem szabad. És ha ezt korrektül történik, az egyház, a partnerek megértik. Hálát adok az Úristennek, hogy közvetlen munkatársaimmal, azoknak a többségével, és a gyülekezeti munkatársakkal, lelkészekkel, gondnokokkal, presbiterekkel, egyháztaggokkal együtt nagyon-nagyon sok dolgot sikerült megvalósítani, Ő tudta, hogy miért vezet ezen az úton. Szolgálni akartam, tisztség nélkül. A munkát örömmel végeztem akkor is, amikor roskasztó volt egy-egy feladat, egy-egy helyzet. Egyet tudok mondani képmutatás nélkül, ahogy meg van írva: „ha mindent megtettetek is ami kötelesség, mondjátok azt, hogy haszontalan szolgálak vagyunk, mert csak azt tettük ami a kötelességünk volt.” (Lk 17,10 – szerk. megj.) Én ezt soha nem felejtettem el, ezért mindig igyekeztem valamit még hozzátenni.

Mit értékel legpozitívabban az eltelt időszakból, és mit a legnegatívabban?

Több vonalon kell elindulni. Mindennek az alapja a lelki életnek a minősége – ezt hoznám mindenképp az első helyre. Azt látni kell, hogy a gyermek és az ifjúsági munkával és misszióval senki sem elégedett, de azért legyünk józanok. Ez a munka a múlthoz képest csodálatos eredményekkel járt. Ez

nagyszerű. Azon kívül a missziói tudatnak a fokozatos elmélyítése és a diákóniai szeretetszolgálat fokozatos beépítése a gondolkodásunkba, az hosszú folyamat, de megkezdődött és nagyon ígéretes. Az igehirdetői és lelkipásztori tevékenység intenzíven folyt, de egy kitűnő hivatali vezető még nem biztos, hogy jó pásztor is a nyájnak – ebben is megvolt az előrehaladás. Vannak gyengébb és vannak lendületesebb időszakok. Összességében viszont pozitívan értékelem azt, hogy 13 éves küzdelem után – és ebben is van üzenet – fizetés nélkül tanítottunk a teológiánkon – 13 év után jött az akkreditáció. Az akkreditációból kifolyólag természetesen a fizetés rendezése is. Addig csak áldozatból tanítottunk. Igyekeztünk az Európai normáknak megfelelni, ezért lehetséges az, hogy az akkreditáció után három évvel már a harmadik fokozatot is megkaptuk – teljesítettük a normákat. Teológiánknak meg van az első doktora, és van 13 doktorandusza. Ezt ingyen nem adják, még csak szimpátiából sem. Tudomásul vették, hogy nagyon komolyan dolgozunk. Sajnos akadnak olyanok, akik intézetünket leszólják. Ez negatív jelenség, nincs mit leszólni! Teológusaink Prágában, és máshol is megállják helyüket. Két olyan diákunk, hallgatónk került ide, akik olyan tehetségesek és képzetek voltak, hogy a Prágai fakultás még további, külföldi stipendiumra küldte őket. Ez sem mindennapos eredmény. Én nagyra tartom saját teológiánkat. Az biztos, hogy nem mindig szükséges 20 abszolvens egy évben, lehet hogy valamikor csak négyre lesz szükség. A

lelkész társadalomnak ugyanis mintegy 80%-a fiatal. Ez azt jelenti, hogy kevesebben esnek ki, vonulnak nyugdíjba. Az, hogy két gimnáziumunk van, amelyeket csak nagy küzdelmek árán lehet fenntartani, mert a fejkvótarendszer nem kedvez, 250 – 300 tanulónál kezdődik a rentabilitás. Két nagyobb létszámú iskolánk van: a Rimaszombati Gimnázium, és a Rozsnyói Alapiskolánk, amely 200 lelkes, a többi mind alacsonyabb létszámú. Valószínű, hogy ahol csak 20 – 30 gyerek van egy alapiskolában, azt nagy fájdalommal, de be kell majd zárni, mert nem bírjuk fenntartani. De az iskolák pusztá alapítása is nagy eredmény. Nem kevésbé a szántóföldek 80%-nak a visszaszerzése. A Beneši Dekrétumok értelmében a konfiskált 9 templomból 8-at már átadtak az egyházunknak. Ezenkívül még nagy az adósága az államnak, mert a többi államosított épületből még legalább 70-et vissza kellett volna adnia, de ez még nem történt meg. Ezen kívül van még közel 1000 hektár föld és erdőség, amit szintén vissza kellene adni. Ugye ez nem úgy van, mint a Római katolikus egyházban, hogy van egy püspökség, és annak van 5000, vagy több ezer hektár vagyona. A mi egyházunknak sohasem volt ilyen vagyona, mi sohasem voltunk gazdagok... Megvolt a mindennapi kenyér, és azért hálások vagyunk. Természetesen konkrét egyházközségek tulajdonáról beszélek. Hála Istennek kapcsolataink rendezettek. Külügyi kapcsolataink a testvéregyházakkal, a segélyszervezetekkel megszilárdultak. Nagyon precíz munka folyik a pénzügyek területén, olyannyi-

ra, hogy példának állítottak bennünket. Mindig kollektív döntés alapján juttatunk támogatást. Bekérjük a gyülekezettől az egyházmegyéken keresztül a javaslatokat, hogy kik a leginkább rászorultak, milyen célkitűzéseik vannak. Mindezek alapján aztán maximális objektivitással döntenek a bizottságok, amelyek ülésén nem szoktam részt venni. Hitelünk van. Sorolhatnám tovább a pozitívumokat. Az elkeserítő viszont az, hogy ezt a hitelt néhányan próbálják megingatni, akik egyébként eléggé passzívak, inkább csak kritizálnak. A kritikát én nagyon szeretem, ha építő – de ha nem, akkor az nem használ egyetlen közösségnek sem. Sajnos olykor ilyen is akad. Ezek elkeserítőek. De nem ez jellemző és nem ez szabja meg a magatartásunkat. Volt programunk. Ami nem azt jelenti, hogy csak azt lehetett csinálni, hanem ki volt dolgozva, hogy mit kell Isten segítségével megvalósítani. Pl. a Losonci templom visszaszerzése, központok felépítése: tanulmányi központ, diakóniai központ, stb. Fontos eredmény az intenzívebb gyülekezeti munka végzése. Szóval van miért hálát adni.

Milyen a Magyar és a Szlovák híveknek a kapcsolata a Szlovákiai Református Egyházon belül?

Kassán történt meg az, hogy ott a szlovákok óhajtották a külön szlovák egyházközség létrehozását. Sokan települtek be és elég sokan el is szlovákosodtak. Kassán most szlovák és magyar egyházközség van. Ott ezt így sikerült nyugvópontra hozni. Templomuk még nincs, jelenleg a magyar egyházközsé-

gét veszik igénybe. A kassai magyar református egyházközség nagyvonalú volt, adományaikból majdnem 2 millió Sk-t is biztosítottak, hogy parókiát vehessenek. Egyébként két kis önálló szlovák egyházmegye van, amely másfél évtizede jött létre. Voltak olyan hangok, hogy jó lenne önálló szlovák egyházat létrehozni. Felszólítottam a két szlovák nyelvű egyházmegye esperesét, szavazzanak az egyháztagok. Elöttem nem ismert miért, de sürgetésemre három év eltelte után kaptam választ. Eredetileg azt kértem, végre mondják ki világosan, hogy akarják-e az önálló szlovák református egyházat, vagy sem. Amennyiben igen törekvésükben elsőként fogom őket támogatni. Ha nem, akkor marad minden a régiiben. A válaszban az állt, hogy a szlovák ajkú református testvéreink 73%-a nem óhajtja a szétválást. Ennek következtében minden maradt úgy, ahogy volt. Továbbra is két nyelven folynak a gyűléseink, tárgyalásaink, születnek döntéseink, ami idő és energia szempontjából nem szerencsés, a békeség kedvéért tesszük. Ami a bánásmódot illeti a 90 %-nyi magyar rész, amennyiben szabad így fogalmazni pozitív diszkriminációt tanúsít, mert a Zsinati Elnökségben a 10%-nyi szlovák ajkú testvér 33%-al van képviselve. A Zsinatban és Zsinati Tanácsban pedig mintegy 19%-al. A közéletben is így lenne helyes.

Magyarországon fel volt terjesztve egy magas állami kitüntetésre, melyet nem fogadott el. Szlovákiában is fel volt terjesztve Rudolf Schuster elnöksége alatt, melyet pedig elfogadott...

A magyarországit sajnos nagy fájdalomra nem fogadhattam el. Mádl Ferenc Elnök úrnak levelet írtam, és megindokoltam, hogy bár nagyon nagyra becsülöm a felterjesztést, nagyon jól esik, hogy arra érdemesnek találtak, és örömmel fogadtam volna el, ha nincs 2004. december 5-e. Az viszont súlyos történelmi hiba volt és teljesen fölöslegesen, példátlanul, romboló módon állította szembe a magyart a magyarral. Az akkori miniszterelnök, magatartásával és eljárásával gyakorlatilag önként vállalva hitelesített minden 20. századi igazságtalan nemzetközi döntést. Ezért nem tudtam elfogadni a kitüntetést, amit tisztelettel közöltem Mádl Elnök úrral. Ő egy későbbi alkalmon elmondta nekem, „Nagy örömmel tűzte volna ki a kitüntetést, de döntésemet megérti.” Meggyőződésem, hogy ez másként nem történhetett. Egyházunk nagy része elpártolt volna tőlem, a tisztességes magyar polgárok előtt hitelemet veszítettem volna. Ebben az egész szerencsétlen és gyalázatos történésben az elcsatolt területek több millió magyarja lett mélyen érintve és megalázva. Más nemzet, illetve ország miniszterelnöke ilyet nem követne el soha. A belső hang azt sugallja, hogy össze kell fogni és együtt építkezni, másoknak nem ártva, a magunk hasznára.

Nagyon szépen köszönöm a beszélgetést, és az egész gyülekezet nevében áldást kívánok további munkásságára, életére.

Áldást kérve a városra, az itt élő magyarokra, az egyházra megköszönöm az együttlét lehetőségét!

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteletek:

Vasárnaponként 17.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 18.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológián (Černá 9, Prága 1), az 5. emeleten, a kápolnában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen.

(korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

– További előrelépés történt templom, gyülekezeti terem és lelkész-lakás ügyben. Ft. Hradil huszita püspök közölte, hogy a **husziták jutányos áron rendelkezésünkre bocsátanának templomot, gyülekezeti termet és lelkész-lakást.** Gyülekezetünk lelkészét és presbitereit Jiří Vaníček huszita lelkész-testvérünk június 3-án este, 18.15-kor fogja fogadni. Kérjük Isten vezetését és áldását ezügyben is!

– Beterjesztések hiányában sajnos **elnapolták azt a Zsinati ülést**, amelyen a Zsinatnak gyülekezetünk ügyében is (missziói támogatás, támogatás kérése a MO-i Református Egyháztól) döntenie kellett volna.

AZ ELSŐ GYERMEKNAPRÓL

„...A Halász-bástya fokáról zuhant le a gyermek. Véres, törött és elalélt volt. ...úriruhát viselt a gyermek... Andrassy meg volt rendülve, mert úriruhás gyermek szerencsétlenségét látta. Mink is megrendültünk a kis Szabó Lajos katasztrófáján. Ám holnap lesz Magyarországon az első gyermeknap, s kérve-kérünk mindenkit: szeressék a gyermeket. Ne csak az úriruhást, de szeressenek minden gyermeket. Mert mind a mienk, a rongyos, a hülye, a béna is. ...a gyermek legyen a modern társadalom szentje, mert az is. Az akaratunk az életünk a jobbulásunk, a jövőnk. Élni és örülni jobban tudnak, mint mink. Elszomorodni és sírni is jobban tudnak. Mi, szegény, számár felnőttek, gyakran zuhanunk le az élet Halászbástyájának fokáról. Úgy kell nekünk, vén haszontalanoknak! Mi boldogtalan s boldog rókái az életnek, nem érdemlünk mást, mint ami éppen ér bennünket. De a gyermek: az más, az szent, az örüljön. Háromszázhatvanöt napból a madarak és fák után végre adunk egy napot a gyermekeknek is. Legyen szép és megáldott a holnapi nap. A magyar gyermek első napja. Fakadjon belőle áldás azoknak is, akik e napon a gyermekekre gondolnak. Csak meg ne egye ezt a napot a magyar parádézás. A felnőttek szereplővágya, a hűhó.”

*Ady Endre: Gyermeknapja
(napló, 1906)*

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Simon János & Simon Sz. Krisztina.

Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz